

Autor: Dominique Venner

Jejich jména vtiskla název mnoha bulvárům našeho výjimečného, avšak zohyzděného hlavního města: Berthier, Murat, Jourdan, Masséna, Soult, Brune, Bessieres a další. Napoleon svým dekretem ze 14. května 1804 jmenoval prvních čtrnáct císařských maršálů, aby k nim zanedlouho přidal dalších deset. S jejich jmény se stále setkáváme v mnohých obvodech dnešní Paříže, jež si dnes už jejich slávy takřka neváží.

Napoleon Bonaparte nehodlal ztrácet čas. Rozhodnutí obnovit maršálskou hodnost bylo vydáno 24 hodin po zasedání senátu, v jehož důsledku mu byl udělen titul francouzského císaře.

Šlechtické tituly starého režimu byly zrušeny v roce 1790. Již od svého nástupu na trůn Napoleon usiloval o vytvoření nové imperiální aristokracie a své snažení korunoval dekretem z 1. března 1808 ustavujícím hierarchii dědičných titulů. Vzhledem k tomu, že tyto tituly byly vnímány jako společenské pocty, uděloval je stát v odměnu svým loajálním podporovatelům. Žádný titul však samozřejmě nemůže garantovat i vznešenost charakteru a duše.

Napoleon se viditelně hodlal navrátit nejenom k tradicím monarchie, nýbrž i k těm mnohem starším. Během několika oslnivých let, kdy Francie napodobovala starověký Řím, se vyvinula z republiky v císařství. Od svého pravzoru se však lišila nedostatkem lidského potenciálu pro rekrutování členů aristokratického senátu patricijů [1]. Chtěl snad císař tento nedostatek napravit? Osud ho každopádně usvědčil z omylu.

Nebyl nástupcem římských císařů, nýbrž prvním z císařů moderní doby. Jeho moc byla postavena na troskách monarchie, ještě více však na staré šlechtě, jež za poslední dvě století pozvolna ztrácela na významu, jelikož byla zbavena svých společenských a politických funkcí

dychtivostí administrativní monarchie, která nepodporovala svobodnou a mocnou nobilitu. Naopak vyžadovala závislé a poddajné státní úředníky. Právě z toho důvodu však došlo k jejímu zániku, což kontrastuje se situací v Anglii a dalších významných evropských královstvích, jež naopak vždy až do roku 1914 stavěla na aktivní kooperaci se členy šlechty.

Poté, co v důsledku katastrof 1. světové války vzniklo vakuum, autokraté se rázem rozmnožili. Avšak ani přes několik pokusů se jim nepodařilo vytvořit novou šlechtu. Vznešenost se dá totiž jen těžko nalézt u státních zaměstnanců, bez ohledu na to, jestli nosí uniformu. Spengler definoval starou pruskou šlechtu prostřednictvím dvou morálních vlastností, jež se na první pohled zdají trochu protichůdné: svobody a poslušnosti. Jen ztěží může být řečeno více v tak málo slovech.

Tohoto tématu jsem se již dotknul v jednom ze svých předchozích článků pod názvem „Utajená aristokracie,“ přičemž několik čtenářů mi kladlo otázku „proč utajená“?

Jednalo se jen o dojem. Dojmy totiž častokrát nabízejí širší pole působnosti nežli jakékoli argumenty. Zřejmě by bylo přeshnější, kdybych užil termínu „implicitní aristokracie“, ten by však v sobě nenesl takovou sílu. V první řadě jsem se chtěl vyhnout veškerých záměnám s fantaziemi o falešných rytířích, s nimiž operují různí bajkaři a důvěřivci, kteří jim sednou na lep. Rovněž jsem se chtěl vyhnout snům těch, jež jsou uneseni politickým romantismem. V neposlední řadě jsem chtěl rovněž poukázat, že v dnešní době existuje neviditelná elita bez ohledu na všechny třídní rozdíly. Jedná se o muže a ženy, kteří svou osobní dokonalostí mlčky plní vyšší povinnosti. Můžete se s nimi setkat v mnoha situacích. Nespojuje je však žádné pouto a neexistuje ani žádný výrazný znak, jenž by je rozlišoval v očích běžných lidí.

Japonci tvrdí, že přesně dle oněch neviditelných znaků rozeznáte skutečného „Mistra,“ tedy člověka, jemuž se podařilo dosáhnout ve svém bytí nebo některém z umění, jež nemusí být nutně bojového rázu, určitého stupně dokonalosti. Objevit „tajnou“ aristokracii byl i jeden z cílů skvělého zakladatele skautingu [2], jenž měl své zkušenosti s velmi starou britskou aristokracií, ač se někomu může zdát vyžilá, rovněž pak čerpal svou inspiraci i z armády, do níž pronikal vznešený duch již od dob legend o Illiadě a Odysseovi. Jeho vize zůstává i dnes životaschopná, musí však být důkladně zbavena onoho balastu o „dobrých hoších.“

[1] O trvalosti římské aristokracie a její role v římském impériu pojednává studie profesora Yanna Bohec, která byla publikována v *Nouvelle Revue d'Histoire*, č. 43, str. 46.

[2] Robert Baden-Powell, 1857–1941

Francouzský originál *“Boulevard des Maréchaux”* vyšel v časopise *Nouvelle Revue d'Histoire* č. 46, přeloženo z anglické verze na stránkách Counter Currents.